

MAREN
STOFFELS

Race

Leopold | Amsterdam

voor MANDY,
drie keer is
BOOTRECHT.

Eerste druk 2017

© 2017 tekst: Maren Stoffels

Vormgeving omslag en binnenwerk: Caren Limpens

Omslagbeelden: Shutterstock

Auteursfoto: © Stefan Neeven

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7235 9 / NUR 283

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Ik zie je lopen daar
Helemaal alleen
Door de regen van vannacht
En wat doe ik daar
Helemaal alleen
In het zonlicht van de dag

- *Nielson*

RIVER

Ties en ik zitten naast elkaar in een duinpan. Voor ons slaan de golven op het strand.

‘Ooit ben ik hier weg.’

Dit is helemaal niet het goede moment om zoiets te zeggen, ik weet heus wel welke dag het vandaag is. Vanochtend schrok ik van de datum op de scheurkalender, ook al weet ik al weken dat de sterfdag van Ties’ moeder eraan zit te komen.

Misschien moet ik iets zeggen over Monica, zodat Ties mijn voorzet kan inkoppen, maar ik durf het niet.

Het duurt vierentwintig golven voordat hij iets terugzegt.

‘Waar wil je dan heen?’

‘Als ik de zee maar kan zien,’ zeg ik. ‘Dat is het belangrijkste.’

‘En ik dan?’

‘Jij blijft hier natuurlijk.’

Ik kijk opzij. Ties’ blonde haren wapperen om zijn hoofd. Dit zijn de enige momenten waarop ik zijn flaporen kan zien. Om die reden heeft Ties een hekel aan de wind, weet ik. Ik weet alles van hem. Dat hij altijd panisch zijn haren over zijn oren kamt, dat hij een hekel heeft aan in de aandacht staan, dat hij zijn spaghetti het liefst eet met de saus ernaast en dat hij zijn hele leven op het eiland wil blijven wonen.

‘Ik ga met je mee.’

Ik kan het niet laten om te lachen. ‘Ja, hoor.’

‘Echt.’

‘Je bent pas een paar keer van het eiland af geweest,’ zeg ik. Ties’ ouders zijn hier ook geboren en zijn moeder is hier doodgegaan. Precies een jaar geleden.

Ties zwijgt. Vroeger kon ik zien wat hij dacht, bij hem was ik net een helderziende. Maar dat is driehonderdvijfenzestig dagen geleden opgehouden.

Ik kijk weer naar de golven. Waarom zeg ik niets over zijn moeder? Nu lijkt het net of ik deze dag ben vergeten, terwijl ik er elke dag mee wakker word.

Ik moet de laatste zijn geweest die Monica die dag heeft gezien, maar dat heb ik Ties nooit verteld.

Het was zeven uur in de ochtend, ik zocht met gebogen hoofd het strand af. Op zoek naar van alles, maar nog geen idee wat precies. Over een paar uur kwam de eerste lading toeristen aan met de boot, maar nu had ik het strand nog even voor mezelf.

En toen gebeurde het...

Er botste iemand tegen me op.

Als eerste zag ik haar gympen, maar dat was al genoeg om haar te herkennen. Ze knipte haar veters tenslotte altijd een stukje af, omdat ze nooit zin had om ze te strikken.

Dit kon maar één iemand zijn: Monica.

De eerste dagen na haar dood draaide alles om de begrafenis. Ties en zijn broer Douwe legden bloemen op de kist, zijn vader Richard hield een toespraak. Daarna kwamen er weken van tranen, ik kon niet geloven dat Monica er niet meer was. Elke keer als ik bij Ties thuiskwam, leek het huis immens groot, ook al was er maar één gezinslid minder. Monica kon ruimtes vullen door er gewoon te zijn.

Uiteindelijk durfde ik niet meer bij hem langs te gaan, uit angst voor wat ik zou voelen. We spreken nu alleen nog buiten de deur af, ik ben in geen maanden bij hem thuis geweest.

Ties sprak niet over wat hij voelde, en ook ik liet het onderwerp rusten. En nu is het zo lang geleden dat ik niet meer over zijn moeder durf te beginnen. Monica is een berg geworden waar ik niet meer overheen kom.

Er vliegt een krijsende zeemeeuw boven ons hoofd, die lijkt te zeggen dat ik een slappeling ben.

In de verte trekt een schip voorbij, het strand is net een lap uitgerold koekjesdeeg. Geel, zacht.

Dit eiland was een droom, ik vond het fantastisch toen we hierheen verhuisden aan het begin van groep acht. Maar nu voelt deze plek al driehonderdvijfenzestig dagen als een gevangenis.

'Ooit ben ik hier weg.'

Rivers woorden voelen als messteken. Zeker vandaag.

Niemand lijkt het iets te kunnen schelen wat voor dag het is. Vanochtend was pap al aan het klussen aan het tuinhuis, een laatste droom van mama, en Douwe sliep uit. Ik fietste met twee boterhammen in mijn hand naar het strand.

'Waar wil je dan heen?' hoor ik mezelf vragen. Hoewel River naast me zit, voelt ze plotseling onbereikbaar. Alsof ze al weg ís.

Ik weet dat River gek is op de zee. Het geluid en de geur ervan, die kan ze niet missen. Maar zeeën heb je overal. Bij Australië bijvoorbeeld, dat is één groot eiland...

Bij het idee dat ze weggaat, krijg ik het benauwd. Sina is tenslotte ook al vertrokken. Mijn oude buurmeisje ging na groep acht naar het gymnasium op het vasteland, waar ze in een gastgezin woont. Ze komt alleen in de zomervakanties thuis, omdat ze anders te veel heimwee heeft als ze weer terug moet. Haar ouders gaan daarom altijd naar haar toe.

Het eerste jaar dat Sina weg was, heeft ze me heel wat brieven gestuurd, maar die heb ik nooit beantwoord. Ik kon het niet. Het voelt niet meer hetzelfde als je iemand maar zeven weken per jaar ziet en je weet dat ze daarna weer weggaat.

De eerste zomer dat Sina weer thuiskwam, stierf mama. Ik wilde in die maanden helemaal niemand om me heen hebben.

Het afgelopen schooljaar heeft Sina me opnieuw geschreven, maar na drie onbeantwoorde brieven is ze gestopt met schrijven.

River was laaiend, die denkt nog steeds dat Sina mij heeft laten stikken. Ik heb het maar zo gelaten, volgens mij heeft River Sina toch nooit gemogen.

In groep acht had ik constant het idee dat ik tussen hen moest kiezen. Een onmogelijke keuze.

Toen Sina naar het vasteland vertrok, zijn River en ik automatisch naar elkaar toe gegroeid. We deden alles samen. Er gaat nog steeds geen dag voorbij dat we elkaar niet zien.

En nu wil River ook weg. Waarom kan alles niet gewoon blijven zoals het is?